

Urunk, mikor láttunk mi Téged itt, hogy szükséged lett volna ránk?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk a Máté szerinti evangélium 25. fejezetének a 31.-től a 46. verseiben a következőképpen: "Amikor pedig az Emberfia eljön az ő dicsőségében, és vele az angyalok mind, akkor odaül dicsősége trónjára. Összegyűjtenek elé minden népet, ő pedig elválasztja őket egymástól, ahogyan a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. A juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja. Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek az országot, amely készen áll számotokra a világ kezdete óta. Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám. Akkor így válaszolnak neki az igazak: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna? Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád? A király így felel majd nekik: Bizony mondom nektek, valahányszor megtettétek ezeket akár csak eggyel is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg... Akkor szól a bal keze felől állókhoz is: Menjetelek előlem, átkozottak, az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre! Mert éheztem, és nem adtatok ennem, szomjaztam, és nem adtatok innom, jövevény voltam, és nem fogadtatok be, mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel, beteg voltam, börtönben voltam, és nem látogattatok meg. Akkor ezek is így válaszolnak neki: Uram, mikor láttunk téged éhezni vagy szomjazni, jövevénynek vagy mezítelennek, betegen vagy börtönben, amikor nem szolgáltunk neked? Akkor így felel nekik: Bizony mondom nektek, valahányszor nem tettétek meg ezeket eggyel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg... És ezek elmennek az örök büntetésre, az igazak pedig – az örök életre." -- Urunk, nyugtalan a mi szívünk, ameddig meg nem nyugszik Benned. Kérjük, hogy mutasd meg a Te jelenlétedet a mi életünkben! Teremhessük az irgalmasság cselekedeteit a Te szereteted által. Kérjük, hogy telhessen meg a mi szívünk hittel és reménységgel. Add meg Urunk azt, hogy a Benned élő örömmel várhassuk a Te eljövetedet. Ámen.

Kedves Testvéreim! **Amikor Jézus dicsősége újra megjelenik a földön – ahogyan a bevezető zsoltárban is hallottuk – meglátják mindenek.** Az igeszakaszunkban még az elkárhozottak is Uramnak, Kúriosznak, azaz Istennek szólítják Jézust. Itt már ők is felismerik az Urat. A szívünk minden titkát ismerő Jézus el fogja választani az üdvözülő juhokat az elkárhozó kecskéktől. Itt szólal meg Berci: „Nem értem, hogy miért pont a kecskék kárhoznak el? Szerintem a juhok sokkal bűdösebbek... És különben is: mi lesz a tehenekkel?” Kedves Berci! De jó, hogy megint itt vagy! Két értelme is van a mai igeszakasznak. Van egy konkrétabb és van egy szimbolikusabb. A juhok és a kecskék szimbolikusak. A juhokról a János szerinti evangéliumból tudjuk, hogy kicsodák. Az az evangélium, a kegyelem magja, hogy az ítélő király egyben – a juhok pásztora is. A juhok pedig azok, akik hallgatnak a Jó Pásztor, azaz Jézus hangjára, akik bizalommal követik, és ismerik Őt.

Kedves Testvéreim! Nagy reménységem szerint a juhok – mi vagyunk. Igyekezzünk juhokká lenni, ha esetleg még nem lennénk azok. Berci fiam, te meg tedd túl magadat azon, hogy a juhok bűdösek. Mi mindannyian bűdösek vagyunk. Egy emberpalánta a születése után két dolgot tesz: ordít és iszik... Ha így kezdtük – nézzünk magunkba: hova jutottunk? Ahogyan a bevezető zsoltár mondta: egy élő sem igaz Isten színe előtt. Csak a kegyelem tesz minket juhokká. Becsüljük hát ezt meg!

Rendben, most már tudjuk, kik az üdvözülő juhok. De kik azok a kecskék, akik elkárhoznak? Szent Jeromos szerint a kecskék kecskebakok, azért, mert a bak egy buja állat, aki mindig párosodni akar... Érdemes Jeromos szavait a „mindig párosodni akaró néhány testvérünknek” mélyen megforgatnia magában. Ne érezzétek felmentésnek azt, hogy az igazat megvallva nem pontosan tudjuk, hogy a kecskének fordított görög szó pontosan milyen állatot takar. A különböző előfordulásokból az az egy biztos, hogy valamilyen értéktelen állat. Olyan állat, amelyik nem tartozik Urunk juhnyájába. Nem azért, mert Urunk nem fogadta be, hanem azért, mert nem akart a nyáj része lenni. Mert neki a nyáj bűdös, mint neked Berci fiam... Kérjük Urunkat, hogy mutassa meg nekünk azt a helyünket, amelyet elkészített nekünk (Jn 14,3)! És ragaszkodjunk ehhez a helyhez – akárhol is van, és akármilyen bűdösnek is tűnik.

Az igeszakasz konkrét értelmezésében az irgalmasság hat cselekedete az, amelyik által üdvözülni lehet. (Az irgalmasság záró, hetedik cselekedete volt a holtak eltemetése.) Az elkárhozók nem cselekedték meg ezeket. Pedig ez, valljuk be, azért nem sok. Ahogyan Aranyszájú Szent János írta: Jézus nem kíván lehetetlent, nem kéri azt, hogy szabadítsuk ki a foglyot, csak azt, hogy látogassuk meg. Nem kéri azt, hogy gyógyítsuk meg a beteget (*még tőletek sem, orvosok...*) hanem csak azt, hogy menjünk el hozzá. De mi, *ahogyan az oltár előtt felolvasott igében hallottuk*, össze-vissza futkosunk (Jer 8,6), csak oda nem megyünk, ahova éppen kellene. Amikor meg szembesítenek minket a tetteinkkel, akkor „senki sem bánja gonoszságát, és nem mondja: Mit tettem?” (Jer 8,4), hanem elkezdünk méltatlankodni. „*Nem láttuk, nem hallottuk, nem emlékszünk, hogy valaha Urunk lett volna ott a szenvedő személyében...*” És azt hisszük, hogy ez a mi védelmünk. **Kedves Testvéreim! Ez a „nem láttuk, nem hallottuk, nem emlékszünk” ez nem a mi védelmünk, hanem pontosan EZ – A – VÁD! Az a vád lényege, hogy nem ismertük meg életünkben Jézust.** Ez a baj. Ez az igazi nagy baj.

Urunk, mikor láttunk mi Téged itt, hogy szükséged lett volna ránk? Ugye érzitek már kedves testvéreim, hogy ez a mi saját kérdésünk mennyire, de mennyire szomorú dolog? Jézusnak mindig, minden pillanatban szüksége van ránk. Nem azért, mert ránk szorul, hanem azért, mert amiatt jött el erre a világra, hogy megérezzük az Ő személyes vonzását. Kedves Testvérem, nem érzed, ahogyan Jézus vonz téged? Akkor nyisd meg jobban Neki a szívedet! Kérjed Jézust arra, hogy tépje le rólad azt a páncélt, ami elválaszt Tőle. És akkor menni fog...

Hadd meséljek el egy történetet. Volt egy nagyhatású evangélikus lelkész, Keken András. A Rákosi korszakban elfogták, és az Andrásy út 60-ban borzalmasan megkínozták. Évtizedekkel később haldoklóhoz hívták. A haldokló – az Andrásy úti kínzója volt... A hóhér nem ismerte fel az áldozatát. Elmondta neki, hogy borzalmas bűnöket követett el, és retteg a kárhozattól. Erre Keken András azt kérdezte tőle: Uram, volt-e egyetlen egy olyan jótette, amelyre vissza tud emlékezni? Hosszas gondolkodás után a haldokló elmondta, hogy volt egy kisfiú, akin megesett a szíve, és a kíntól helyett kimentette a börtönből. Erre a volt áldozat elmondta neki az igeszakaszunk egyik mondatát: Jézus mondja, „valahányszor megtettétek ezeket akár csak eggyel is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg” (Mt 25,40), és meghirdette a haldoklónak Urunk kegyelmét. Ezek után a haldokló békességben meghalt... Kedves Testvéreim! Soha ne akarjunk az emberi sors felett ítélő Úr helyébe lépni. Ezért nem tudhatjuk, hogy a hóhér vajon üdvözült-e. Abban azonban sokkal bizonyosabbak lehetünk, hogy az áldozat, Keken András igen közel került az üdvözüléshez ekkor.

Kedves Testvéreim! **A krisztusi szeretet nem mérícskél. Arról sem tud, hogy a felebaráton** (vagy a volt hóhéron...) keresztül tulajdonképpen Krisztusra irányul (ezért nem esik abba a hibába, hogy **AZÉRT** teszi, mert nem a felebaráttal teszi, hanem Krisztussal teszi...). A krisztusi szeretet nem esik a segítségnyújtás abba a hibába sem, hogy 1.) hatalmat akar szerezni a segített felett, hogy 2.) azért segít, mert így komfortosabban érzi magát (ő bezzeg nem ilyen szerencsétlen, még segíteni is tud ennek a nyomorultnak), vagy, hogy 3.) a saját hiányait (például a szeretethiányát) pótolja ki a segítséggel. – A jó cselekedet nem érdemszerző. A jó cselekedet nem takarja el a korábbi bűneinket sem. Jézus világosan fogalmaz a szavainak konkrét szintjén: **már egyetlen jó cselekedet elég az üdvözüléshez.** Itt lehet fellelegezni... *Hát annyit biztos tettem!* De Jézus azt is mondja, hogy **ha egyetlen egyszer elmulasztottál egy jó cselekedetet, akkor viszont – elkárhozol... Hát ki tud ennek megfelelni? Hát senki...**

Miért mondja ezt a paradoxont nekünk Jézus? Azért, hogy döbbenjünk rá arra, hogy egyetlen egy dolog tud minket megmenteni: és az nem a cselekedet, hanem – Jézus maga. Felismertük-e Jézust itt, a földi életünkben, vagy sem? Ez a kérdések kérdése. Hiszünk-e Jézusban? Befogadtuk-e Jézust a szívünkbe, vagy sem?

Kedves Testvéreim! **Ma nem az Ítélet, hanem a Reménység vasárnapja van. Miben áll a mi reménységünk?** 1. Már abban, hogy feltesszük ezt a kérdést. 2. Abban, hogy ezt a kérdést Jézusnak tesszük fel, akit a minket pásztoroló és kegyelemmel ítélő Urunknak tartunk. 3. Abban, hogy Jézustól kérjük az erőt, hogy követni tudjuk Őt, és ez látsszon meg a mi életünkben. Mert ahogyan Ézsaiás mondja: „még vár az Úr, hogy megkegyelmezhessen, készen áll arra, hogy irgalmazhasson. Mert bár ítélő Isten az Úr, boldogok (azaz: áldottak) mindazok, akik benne reménykednek” (Ézs 30,18). (*Áldásra emelt kézzel:*) „A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljök a reménységben a Szentlélek által!” (Róm 15,13). Ámen.